

ABBI GLINES

Losgeslagen

Karakter Uitgevers B.V.

I

JESS

Ik had beter moeten weten. Maar ik was een idioot. Hank hoefde maar verdrietig te kijken en een pruillipje te trekken, of ik rende alweer terug in zijn armen. Nou, dat ging niet meer gebeuren. Ik had hem vergeven toen hij een andere vrouw zwanger had gemaakt, maar op een gegeven moment was de maat vol.

Dit was de laatste keer dat ik Hank Granger met me had laten sollen. Ik was niet het type om over me heen te laten lopen. Mijn moeder had me geleerd om voor mezelf op te komen. Ja, onze geschiedenis wekte emoties bij me op, maar hij was verre van een échte man. De jongen op wie ik mijn hele jeugd verliefd was geweest, was opgegroeid tot een waardeloze nietsnut. Hij zou nooit genoeg nemen met alleen mij en ik was het zat dat hij mijn hart steeds weer vertrapte.

Hij dacht slim te zijn door zijn gepimpte truck achter de bar te parkeren. Alsof ik niet wist waar ik zou moeten zoeken. Die jongen zou beter moeten weten. Eikel. Nou, ik had hem gevonden, hoor. We zouden vanavond samen uitgaan. Hij had beloofd me mee uit eten te nemen. Een echte date. Maar twee uur geleden had hij afgezegd omdat hij ziek was. Ik had besloten een goede vriendin voor hem te zijn door soep voor hem te maken en dat naar hem toe te brengen. Wat was ik verbaasd geweest toen bleek dat hij niet thuis was... Niet dus. Diep vanbinnen had ik allang geweten dat hij tegen me loog.

Ik stapte de donkere parkeerplaats op achter Live Bay, de plaatselijke bar. Ik had een heel stuk door het bos erheen gewandeld. Mijn truck mocht hier vanavond niet gezien worden en het zou makkelijker zijn om lopend het duistere bos weer in te gaan, mocht ik snel moeten ontsnappen.

Ik greep de honkbalknuppel steviger vast. Die had ik twee weken geleden van mijn neef Rock geleend, toen ik mijn moeder op moest halen van haar werk omdat haar auto niet meer wilde starten. Als je om drie uur 's nachts buiten bij een stripclub wacht, kun je maar beter een wapen bij je hebben. Mijn moeder had een pistool, maar ik had geen idee hoe dat werkte. Ik had haar eens gevraagd om me te leren het te gebruiken, maar ze had gelachen en gezegd dat ik Hanks ballen er op een avond in een boze bui af zou schieten. Dus weigerde ze me het te leren gebruiken. Niet dat ze om Hank gaf, maar ze wilde gewoon niet dat ik in de gevangenis belandde.

Glimlachend voelde ik het gewicht van de knuppel in mijn handen. Met dit ding kon ik flink wat schade aanrichten. En dan had ik ook nog een mes in mijn zak. De lak ging naar de haaien en als ik tijd had, zou ik ook zijn banden nog lek prikken.

Terwijl ik om de truck heen liep die Hank de afgelopen vier jaar verdomme als een kindje had vertroeteld, trok er een gevoel van macht door me heen. Hij had me keer op keer gekwetst. Dit keer zou ik hem pijn doen. Ikzelf. Niet Rock. Ik.

Ik keek om me heen om er zeker van te zijn dat er niemand anders op de donkere parkeerplaats was. Het zou wat geluid maken als ik het glas insloeg. Ik wist niet precies hoeveel ik voor elkaar kon krijgen voor iemand me betrapte. Hopelijk was de

lokale band, Jackdown, iedereen binnen aan het vermaken, zodat er voorlopig niemand wegging.

De triomfantelijke brul die ik in me op voelde komen, onderdrukte ik, terwijl ik de knuppel naar mijn schouders optilde, mijn voeten verplaatste en me concentreerde op het raam aan de bestuurderskant. Dat raam zou er als eerste aan gaan. Ik zwaaide de knuppel met alle woede en pijn die zich in mij hadden opgebouwd sinds de allereerste keer dat ik erachter kwam dat de jongen van wie ik al sinds mijn tiende hield vreemdging. Het skimasker dat ik droeg, beschermde mijn gezicht. Ik begon hysterisch te lachen en sloeg alle ramen van zijn geliefde auto in duigen.

Vervuld van zoete wraak griste ik het zakmes uit mijn zak en klapte het lemmet uit. Ik besloot dat ik een paar scheldwoorden in de lak zou krassen en vervolgens het scherpe mes in de voorband zou steken.

‘Hé!’ riep een lage stem, en ik verstarde. Het was niet Hank, maar iemand was hier.

Ik pakte mijn knuppel van de grond, trok het mes uit de band en sprintte snel terug het bos in. Hij zou me nooit te pakken krijgen, maar ik moest snel dit stomme masker afdoen, want anders zag ik bijna niets. Tegen een boom aan rennen en buiten westen raken was nou niet bepaald een goed ontsnappingsplan.

Uit het geluid van voeten die over straat renden, maakte ik op dat ik werd achtervolgd. Shit. Dat kon ik niet gebruiken. Ik had het net zo naar mijn zin gehad. Bovendien had Hank het verdiend. Echt. Hij was echt een klootzak. Ik wilde hier niet voor in de bak belanden. Dat zou mijn moeder pijnlijk maken.

‘Hé!’ riep de lage stem opnieuw. Wat verwachtte hij van me?

Dat ik stil bleef staan, zodat hij me kon vangen? Mooi niet.

In de verte hoorde ik meer stemmen. Fijn. Nu kwamen er allemaal mensen op de commotie af. Ik stapte het pad af dat ik eerder had gevolgd en rende dieper het bos in. De bomen zouden niet lang meer een schuilplaats bieden. Een eindje verderop eindigde het bos en dan kwam ik uit op een onverharde weg. Mijn truck stond nog bij mijn moeders huis. Iedereen moest denken dat ik daar de hele avond was geweest. Dus moest ik blijven rennen tot ik thuis was, om ervoor te zorgen dat ik er eerder was dan iedereen die mogelijk naar mij op zoek zou gaan. Verdomme.

Inmiddels hoorde ik geen voetstappen meer achter me, dus óf ik had mijn achtervolger afgeschud, of hij was bedreven in het geruisloos besluipen van zijn prooi. Toen ik het bos uit stapte, bleef ik even stilstaan aan de rand van de verlaten weg.

Ik keek over mijn schouder, maar zag niemand. Hank zou weten wie hem dit had aangedaan, maar hij zou geen bewijs hebben. Opgelucht haalde ik adem. Nu was onze relatie echt voorgoed voorbij. Eindelijk. Dit zou Hank me nooit vergeven, dus kon ik ook niet verleid worden om toch weer naar hem terug te gaan. Nu zou hij me net zo erg haten als ik hem.

‘Jess!’ brulde Hanks bekende stem.

Ik draaide me om. Ik kon hem niet zien, maar hoorde dat hij door het bos heen naar me toe rende. Shit, shit, shit. Hij kwam achter me aan. Hoe was hij er zo snel achter gekomen? In paniek keek ik om me heen, op zoek naar een plek waar ik me voor hem kon verstoppen, maar het enige wat ik zag, was een uitgestrekte, verlaten autoweg. Geen huizen, niets.

Toen zag ik koplampen de hoek om komen en ik deed het enige wat ik kon bedenken: ik rende naar het midden van de weg

en zwaaide met mijn armen door de lucht, met nog steeds Rocks honkbalknuppel vast.

De auto remde en zette zijn groot licht uit. Goddank.

Wacht... was dat een Porsche? Wat kregen we nu?

JASON

Midden op de weg stond een meisje in strakke, zwarte kleding, met een dikke bos lang, blond haar... en een honkbalknuppel in haar hand. Dit soort dingen konden echt alleen in Alabama gebeuren. Ik zette de auto vlak voor haar stil en zag dat ze naar de bijrijderskant rende en op het portier klopte. Haar wilde, angstige blik had me kunnen verontrusten, als ik niet zo afgeleid was door haar helderblauwe ogen en volle, zwarte wimpers. Ik drukte op de ontgrendelknop en ze trok het portier open en stapte in.

‘Snel! Rij weg!’ riep ze. Ze keek niet eens mijn kant op. Haar blik was gericht op iets buiten de auto.

Ik keek naar de zijkant van de weg, waar ze zo intens naar staarde. Maar ik zag niets... tot er plotseling een jongen uit het bos kwam rennen met een woedende blik op zijn gezicht. Nu begreep ik het. Geen wonder dat ze zo bang was. Die gast was gigantisch en leek bereid tot moord.

Ik schakelde en reed snel weg, voor hij dichterbij kon komen.

‘O mijn god, dank je. Dat was op het nippertje.’ Ze zuchtte opgelucht en leunde tegen de hoofdsteun.

‘Moet ik je naar het politiebureau brengen?’ Ik wierp een blik op haar. Had die jongen haar aangevallen voor ze aan hem was ontsnapt?

‘Absoluut niet. Ze zullen waarschijnlijk over ongeveer tien mi-

nuten naar mij op zoek gaan. Je moet me naar huis brengen. Mijn moeder zal me een dekmantel geven, maar dan moet ik er wel op tijd zijn.'

Ze zouden naar haar op zoek gaan? Haar moeder zou haar een dekmantel geven? Wat?

'Hij heeft gelukkig geen bewijs. Het enige wat ik heb laten vallen is het skimasker, en dat was een goedkope die ik een paar jaar geleden voor Halloween heb gekocht. Niet iets wat hij naar mij kan herleiden.'

Nu haar woorden tot me doordrongen, remde ik de Porsche. Ik had dit meisje blijkbaar niet gered van een aanval. Als ik haar geratel goed begreep, was ik zojuist de bestuurder van haar vlucht-auto geworden.

'Waarom rem je af? Ik moet nu meteen naar mijn moeder. Ze woont hier niet ver vandaan. Sla bij County Road 34 rechts af en rij dan rechtdoor tot je links af kunt slaan naar Orange Street. Dan is het het derde huis aan je rechterhand.'

Hoofdschuddend zette ik de auto stil aan de kant van de weg. 'Ik rij pas weer verder als jij uitgelegd hebt waar ik je precies van help weg te komen.' Ik keek naar de honkbalknuppel tussen haar benen en toen naar haar gezicht. Zelfs in het donker kon ik zien dat ze een van die bloedmooie blondines was die je hier in het zuiden zoveel zag. Geloof me, er zat hier iets in het water.

Ze zuchtte gefrustreerd en knipperde haastig met haar ogen, zodat die zich vulden met tranen. Ze was hier goed in. Heel goed. Die tranen in haar mooie ogen waren bijna geloofwaardig.

'Het is een lang verhaal. Tegen de tijd dat ik alles uitgelegd heb, zijn we al opgepakt en dan moet ik de nacht in de cel doorbren-

gen. Breng me alsjeblieft gewoon naar huis. We zijn er bijna,' smeekte ze. Ja, ze was echt knap. Jammer dat ze duidelijk ook een hoop drama met zich meebracht.

'Vertel me dan in ieder geval dit: waarom heb je een honkbalknuppel?' Dat moest ik weten. Misschien had ze iemand wel bezeerd of vermoord. Dan kon ik haar niet helpen ontsnappen.

Ze haalde een hand door haar haar en kreunde. 'Oké, oké, goed dan. Maar je moet begrijpen dat hij het verdiende.'

Shit. Ze had inderdaad iemand neergeknuppeld.

'Ik heb de ramen ingeslagen van de truck van mijn ex.'

'Wát heb je gedaan?' Ik kon haar onmogelijk goed verstaan hebben. Dat soort dingen gebeurden niet echt. In countrynummers, ja. Maar niet in het echte leven.

'Hij gaat vreemd. Die klootzak had het verdiend. Hij heeft me gekwetst, dus heb ik hem geraakt waar ik weet dat het pijn doet. Geloof me alsjeblieft en help me hier weg te komen.'

Ik lachte. Dat kon ik niet laten. Dit was het grappigste wat ik ooit had gehoord.

'Wat zit je te lachen?'

Hoofdschuddend reed ik weer de weg op. 'Dat was niet wat ik verwachtte.'

'Wat dacht je dan dat ik zou zeggen? Ik heb een honkbalknuppel mee.'

Ik wierp grijnzend een blik op haar. 'Ik dacht dat je daarmee iemand knock-out had geslagen.'

Ze zette grote ogen op. Toen lachte ze. 'Dat zou ik nooit doen! Dat is gestoord!'

Ik wilde haar erop wijzen dat de autoramen van je ex inslaan en door het bos rennen om te ontsnappen anders ook behoorlijk

gestoord was, maar besloot mijn mond maar te houden. Ik wist vrij zeker dat ze het niet met me eens zou zijn.

‘Ja, hier moet je rechts!’ Ze wees voor ons uit.

Ik nam niet de moeite om richting aan te geven, aangezien er verder niemand op deze weg reed.

‘Hoe heet je eigenlijk? Ik heb het gevoel dat ik je eerder heb gezien, maar niemand die ik ken rijdt een Porsche.’

Zou ik haar vertellen wie ik was? Ik genoot van de privacy die ik had in Sea Breeze, Alabama. De komende maanden zou ik veel beslissingen moeten nemen en aanpappen met de lokale bevolking stond niet op mijn agenda. Ook al was dit meisje ongelofelijk aantrekkelijk.

‘Ik woon hier niet in de buurt. Ben gewoon op bezoek,’ legde ik uit. Dat was waar. Ik verbleef in het strandhuis van mijn broer en dacht na over mijn volgende stap.

‘Maar ik heb je weleens eerder gezien. Dat weet ik zeker.’ Ze hield haar hoofd schuin en keek naar me.

Ze zou het snel genoeg uitvogelen. Mijn broer was Jax Stone. Hij was als tiener een rockster geworden en nu hij in de twintig was, was hij een rockgod. We leken op elkaar. En de paparazzi volgde mij graag als ze Jax niet konden vinden. Ik hield van mijn broer, maar had een hekel aan al die aandacht. Iedereen zag mij alleen maar als de-broer-van. Niemand gaf om mij als persoon, zelfs mijn eigen ouders niet. Iedereen wilde dat ik aan hun verwachtingen voldeed.

‘Dit is toch een Porsche? Ik heb er nog nooit een in het echt gezien.’

Die was van mijn broer. Ik had hier geen auto, dus gebruikte ik de vijf die in zijn garage stonden. Onze ouders hadden ons

vroeger elke zomer gedwongen om naar dit huis in Sea Breeze te gaan. Jax had er even kunnen ontsnappen aan alle media-aandacht. Maar inmiddels was Jax geen tiener meer en was het huis van hem. Hij was de afgelopen maand tweeëntwintig geworden, een maand nadat ik twintig werd.

‘Ja, het is een Porsche.’

‘Hier afslaan.’ Ze wees naar de weg voor ons.

Ik sloeg links af en zette de auto stil voor het derde huis aan de linkerkant.

‘Hier is het. Gelukkig is er nog niemand. Ik moet gaan. En jij moet maken dat je wegkomt, zodat niemand je vragen gaat stellen. Maar heel erg bedankt.’

Ze deed de deur open en wierp nog een laatste blik op mij. ‘Ik ben trouwens Jess, en jij was vanavond mijn redder in nood.’ Ze knipoogde naar me en deed het portier achter zich dicht. Toen rende ze naar de voordeur van het huis.

Ik keek haar na en liet mijn blik goedkeurend over haar billen in haar strakke, zwarte spijkerbroek glijden. Zo’n knappe meid wilde ik best vaker redden.

Ik zette de auto in zijn achteruit en reed weer de weg op. Tijd om terug te gaan naar het privé-eiland waar mijn broers huis stond. Deze avond was niet verlopen zoals ik had gepland, maar ik had het erg naar mijn zin gehad.

Ik hoorde iets over de stoel glijden en tegen de deur bonken, waarvan ik schrok. Toen ik opzijkte, zag ik dat de honkbalknuppel daar nog lag. Ze was hem vergeten. Ik wierp een blik terug op het huis en glimlachte. Ik zou ervoor zorgen dat ze hem terugkreeg. Niet vanavond, maar binnenkort.

JESS

Ik liet de deur achter me dichtvallen, zonder erbij na te denken. Toen draaide ik me om en deed hem op slot, voor het geval Hank besloot voor eigen rechter te spelen. Al dacht ik niet dat hij zó dom was. Hij wist donders goed dat hij niet met mijn moeder moest sollen.

‘Ben jij dat, Jess?’ riep mam vanuit de keuken.

Ik kon maar beter meteen naar haar toe gaan en vertellen wat ik had gedaan. Als de politie langskwam, moest ze voorbereid zijn. ‘Ja, ik ben het, en we hebben mogelijk een probleem.’ Ik liep door de kleine woonkamer naar de keuken. Het vijfkamerhuisje waarin ik was opgegroeid stelde weinig voor, maar de huur was betaalbaar. We hadden geen man nodig om ons te helpen. Mama had altijd voor ons gezorgd.

‘Wat heb je nú weer gedaan?’ vroeg mama, toen ik de keuken binnenliep. Ze stond bij de koffiepote met een sigaret tussen haar roodgestifte lippen. Ze had alleen haar favoriete, felroze, satijnen badjas aan. Waarschijnlijk was ze zich aan het klaarmaken voor werk, maar was ze even gestopt voor een kopje koffie.

Ik trok een van de met kunstleer overtrokken keukenstoelen naar me toe en ging zitten. ‘Ik heb Hanks truck met een knuppel bewerkt.’

Mama haalde de sigaret uit haar mond. ‘Wat?’

‘Hij was in Live Bay met die slet met wie hij vreemdgaat. Hij